

Pavel Hlaváč

Příběh začíná v Třebíči, za krásného dne, ve středu, na den učitelů, 23. března 1951.

Pan Hlaváč je umělec do všech prostorů a časů.

K umění inklinoval od mala. Když byl úplně maličký, mohlo mu být asi šest let, všichni jeho přátelé zaměstnávali svůj volný čas hrou fotbalu a to mu nešlo, tak raději utekl k rozmlácenému klavíru do přírody. Tam na něj brnkala a představoval si, že z něj jednou bude muzikant.

O panu Hlaváči se říká, že je veselý bluesman. „Blues – to je jako, si představuju ty porobený černochoy, jak tam na plantážích trhaj bavlnu a jsou vykořisťováni a zpívají smutný písň. Nene. Veselý blues. Tak to je.

Ta má švagrová, to je ale kus.

Když sedí u baru a to ona umí.

Pronese v zádech a chlapi čumí,“

Klíčovým pro něj v jeho životě jsou přátelé.

„Nemůžu si stěžovat na nedostatek kamarádů, kamarádek. Mám spoustu výbornejch kamarádů i známějch všeobecně. A to je pro mě taková výhra vlastně.“

Za celý život měl dohromady šest kapel a nespočet pláten. Momentálně maluje i hraje. Hraje pod kapelou Hlaváč & Co.

Tvorba hudby nebo malba, toť těžká otázka... „Když dlouho nehraju, tak se mně stýská po muzice. No a když hraju častěji, tak mě svrbijou ruce a maloval bych.“

Poslední dobou ho ale víc baví malba, protože mu do toho nikdo nikdy nemluví a je odkázán sám na sebe a svoji hlavu.

„Hraju pro radost a maluju hlavně taky pro radost.“

Na základní škole chodíval do malířského kroužku. Jeho učitel, pan Hedvábný, přemlouval Hlaváčovu maminku, aby ho dala na uměleckou průmyslovou střední školu, že na to má. Jeho maminka ale řekla, že to ne, že v žádném případě, že by se v Brně zkazil, a tak se podle jeho slov, zkazil v Třebíči. A šel se učit frézařem. Nakonec vlastně po celý život těžil z toho, co se vyučil.

Když přišel z vojny, chtěl pokračovat ve studiu. Přihlásil se na večerní školu stavební průmyslovou. Zkoušky udělal, ale bylo mu napsáno, že je s ním počítáno na dělnickou profesi, protože jeho tatínek už byl na indexu, vystoupil z KSČ a už se to vezlo.

V roce 1967 měl svůj první koncert se svojí kapelou Babrani na střelnici v Třebíči v Libušině údolí.

„Všechno jsme zbabrali, tak jsme si říkali Babrani.“

„Po tý době temna, ty šedesátý roky byly skvělý ve všem a vyvrcholilo to v 68. roce. Najednou v trafikách byly americký cigarety a pohlednice. Bylo to úplně... Mohli jsme hrát, co jsme chtěli, ale pouze jenom do srpna 21. 68.“ 20. srpna pan Hlaváč s jeho přáteli zevlili a jen myšlenka na to, že by se mohlo něco takového stát všem přišla kompletně absurdní a abstraktní.

„Ale já jsem říkal těm klukům, no ale, co když oni na nás ti Rusi vletijou? Ne, to neexistuje, vůbec. Tady v tomhle století to už, to jako ne. A druhý den už po náměstí jezdily tanky.“

Vše se tedy poté zlomilo. Po náměstí jezdily ruské tanky. „Chtěli jsme, tenkrát se tomu tak říkalo, socialismus s lidskou tváří. To jsme tenkrát nevěděli, že socialismus vůbec takovej není.“

V roce 1975 nastoupil k vládě Gustáv Husák a šrouby se začaly utahovat. Lidem se v podstatě snižovala práva na šťastný život. Kapelám zakazovali hrát a lidem mluvit.

V tomtéž roce se vláda rozhodla, že zruší všechny rockové a beatové kapely, říkávalo se tomu hon na čarodějnice. Byla tedy zrušena i Hlaváčova kapela. Přestali hrát a vlezli do kavárny. „Tam to šlo, tam se ze mě stal kavárenský povaleč.“



Asi všichni jsme obeznámeni s tím, jak to chodilo s cestováním za komunismu. Zde je příklad vyjádření na pana Hlaváče od vedení: „Dlouhé vlasy – vyznavač západní kultury – hraje beat – potenciální emigrant.“

„A nikam jsem nejel.“

V roce 1989 se to ve společnosti začalo schylovat ke změně. V Rusku nastoupil Gorbačov. „Ten neměl takový mocenský choutky jak ostatní. Ten to vlastně všechno začal.“

Berlínská zeď, která se začla budovat již v šedesátých letech byla rázem, 9.11.1989, srovnána se zemí.

17. listopadu byl masakr na národní třídě. K Sametové revoluci napomohla narůstající nespokojenost obyvatelstva s ekonomickou a politickou situací v zemi. Situace došla tak daleko, že prostě vláda jedné strany padla.

Všichni jásali. Všude byly demonstrace, i v Třebíči na náměstí. Všichni měli strašnou radost, že už to skončilo. Že skončil útlak ze strany KSČ.

Politické zřízení bylo nové, pluralitně demokratické.

„To už se mohlo zase svobodně tvořit. Zase jsme mohli hrát, co jsme chtěli. Rok 89 byl úžasnej.“

„Po revoluci se začlo zase dejchat, svobodně.“

V prosinci roku 1989 byl zvolen Václav Havel. Byl posledním československým prezidentem a nosil krátké kalhoty.

„Vaška Havla, to já jsem ho měl hrozně rád. A mám ho rád furt. To kam přijel, prostě tam zdobil.“

Tenkrát přijel do Ameriky a v kongresu měl ten projev a všichni ti kongresmani po tom projevu stáli a tleskali, protože Vašek to měl v hlavě srovnaný všechno a ta Amerika ho milovala a my taky.“

V roce 1997 byl v Třebíči poprvé festival Zámostí. Ten byl takovým zlomovým bodem pro pana Hlaváče.

Od školy nic nemaloval, ale chodil do hospody a hrál. Jeho kamarád, Artuš Adámek, dělal kurátora výstavy Open Performance právě na Zámostí, na zámku v koníně. Vystavovali tam profesionálové a amatéři.

Hlaváč věděl, že Artuš Adámek dělá perfektní grafiky, tak se ho jednou zeptal, proč tam nevystavuje sám své umění.

Pan Adámek, nic netušíc o tom, že Hlaváč někdy maloval nebo maluje nebo malovával, řekl, že by tam musel vystavovat i on, aby vystavoval taky. To pana Hlaváče rozběsnilo a udělal dva obrazy. Bylo mu kolem čtyřiceti let. Ty dva obrazy dal na výstavu.

Ještě předtím na Barborce vytvořili smlouvu podepsanou krví. Když bude vystavovat Artuš Adámek, Pavel Hlaváč se zavazuje krví, že bude vystavovat taky.

A výstava byla. Přišel se pokochat Ladislav Novák, takzvaná kapacita.

Chodil od obrazu k obrazu a rázem se zastavil před těmi Hlaváče.

Sundal brýle a pozoroval. Hlaváč si ho všiml, jelikož Novák býval jeho učitelem na střední škole a říká: „Dobrý den, pane profesore!“

Pan profesor mu odpovídá: „Hele, to seš ty, vid?“

„To jsem já,“

„Můžeš mně říct, jak jsi to udělal, prosím tě?“

„To je výrobní tajemství, ne?“

„Jdi do prdele!“ Všichni se zastavili, co se děje, a tak mu to Hlaváč

vysvětlil. Pan Novák mu říká, hele to prolínání barev, to se mi líbí,

dělej, dělej. Od té doby pan Hlaváč tedy dělá dělá.

Vlastní obraz, který je mu nejbližší se jmenuje Mona a byl věnován jeho kamarádovi a ten si ho odvezl do Kanady.

Celkovou inspiraci bere ze všeho všude a rád vaří.

„Mám buřtguláš. Nemáte chuť někdo?“

